

“Hem modernitzat la sarsuela *La Bella Dolores* sense traïr les arrels”

ALMUDENA MONTAÑO INDIA

Després de gairebé vint anys sense passar per l'escenari, la sarsuela costumista *La Bella Dolores* es tornarà a representar a Lloret de Mar els dies 15, 17 i 18 de novembre al teatre municipal. En aquesta ocasió, l'actor i director Martí Peraferrer (Girona, 1965) és al capdavant com a director artístic de l'obra, amb llibret original de Joan Baptista Bernat i Esteve Fàbregas, musicada per Melcior Montero. Narra la vida del Lloret mariner de finals del segle XIX i la rebuda, per part de la gent del poble, dels nous rics que tornaven després de fer fortuna a Cuba. El drama sorgeix amb la disjuntiva entre l'amor i els diners, protagonitzat per la Dolores, una jove molt maca a qui el seu pare, taverner, li vol trobar un marit ric perquè s'oblidi del jove sense ofici ni benefici de qui està enamorada. Aquesta sarsuela es va estrenar per primer cop l'any 1944 i es va tornar a representar mig segle després. Ara Peraferrer té el repte de mostrar la tercera versió del text clàssic, però adaptat als temps actuals i fent servir les noves tecnologies.

Quines modificacions ha aportat a l'obra original?

Amb la versió del 2018, hem volgut anar més al drama humà. El llibret escrit l'any 1944 és una obra simple en l'estructura amb una manera d'enfocar el teatre molt diferent a com ho fem ara. No he volgut tocar res del text, però ens hem endinsat en la psicologia dels personatges i els seus sentiments. Hem donat més importància a les dones, ja que és una obra una mica masculista, on el drama que pateix una dona està explicat des dels homes. Hem volgut donar profunditat als personatges femenins per explicar com viuen elles els drames: des de la mirada, els seus silencis o el passeig damunt dels escenaris.

Qui formeu part d'aquest projecte?

És un projecte amb un equip

Martí Peraferrer fa mesos que treballa amb els intèrprets de la sarsuela *La Bella Dolores*. Foto: Almudena Montaña

professional en la música, en la direcció i la producció al servei d'unes companyies de teatre amateurs. Joan Casas, director de la coral ArsNovaLloret, ha fet els nous arranjaments de la partitura original de l'any 1944 i dirigeix el cor. Però hem volgut que els actors fossin de les companyies de teatre amateur de Lloret. És molt interessant perquè potser mai havien encarat un projecte comú junts i ara s'han trobat en una companyia de companyies.

Com heu triat els personatges?

Al mes de febrer vam fer una convocatòria de càsting obert durant dues setmanes i es va presentar un centenar de persones. No vam definir els personatges, però els vam fer cantar a tots. Tot i que hi ha un cor, volíem que els actors s'integressin a la part musical. Vam triar els protagonistes i els secundaris. I la resta, qui ha volgut, s'ha incorporat a la figuració i el poble. El que volíem és que tothom que passés per aquí i tingués ganes, trobés el seu paper i el seu espai en aquest projecte. En total, se-

ran una seixantena d'actors, 35 persones al cor i 22 músics.

Actuarà alguna persona que ja ho va fer l'any 1999?

Sí. Hi ha una desena d'actors que van actuar l'any 1999 i que ara repeteixen. La gent de Lloret coneix molt aquesta obra i molts saben de memòria les cançons, com si haguessin mantingut viva la flama tots aquests anys. Per això, hem modernitzat la sarsuela *La Bella Dolores* sense traïr les arrels.

Quin escenari veurem?

L'escenografia l'ha creat l'Oriol Gruart. Jo li vaig encarregar que no fos ni un espai de cartó pedra ni un realisme pur i dur, sinó un escenari molt suggeridor. Hi haurà una platja, les barques i el passeig des d'un punt de vista conceptual i també amb unes projeccions que ens ensenyaran el Lloret antic. La incorporació de les noves tecnologies permetrà crear una escenografia viva i impactant amb la que es veurà el pas de les hores amb diversos moviments, com el vol dels ocells.

El vestuari també s'ha modernitzat?

No. A diferència de l'espai escènica, he volgut que el vestuari retrati fidelment personatges reals de l'època. La Sílvia Grau s'ha encarregat del disseny i l'organització del vestuari i ha fet una feina espectacular. Ha fet un treball de recerca amb fotografies antigues. Vestir a tanta gent és molt complicat i ella ha fet una feina molt bonica.

Què és el que més li agrada de treballar amb actors amateurs?

És genial! Jo vinc del teatre amateur, del teatre de carrer. Vaig començar als 16 anys amb el grup Tripijocs de Girona i vam estar molts anys carregant i descarregant furgonetes. Es nota molt quan els actors pugen des de baix o quan l'èxit els ha trucat a la porta el primer dia. Jo m'he construït a mi mateix, des de jove, amb la voluntat de dedicar-me a això. Als 21 anys vaig entrar a l'Institut del Teatre i, a partir d'allà, vaig començar a debutar a Barcelona amb projectes professionals.

Era l'època daurada del teatre...

Exacte! Tinc la sort d'haver-la viscut. Des de finals dels vuitanta fins al 2000 eren anys en què les obres duraven 9 mesos a les cartelleres. He estat amb les companyies de Flotats, Sílvia Munt, Pep Munné, i a Madrid amb la companyia d'Esperanza Roy. Jo em sento privilegiat perquè he viscut una època en la que el teatre et donava per viure bé i ho compaginaves amb doblatge i televisió -*Secrets de Família*, *Sitges*, *El Cor de la ciutat...*-. Ara vivim un temps complicat, on la cultura s'està aprimant d'una manera exagerada i això ens fa obrir a nous camps de treball. Jo mai havia pensat que em dedicaria a la direcció. Fa 15 anys vaig tornar a Girona per portar la direcció del Festival Internacional de Teatre Amateur de Girona (FITAG) i, des de llavors, treballo més per les comarques i he obert el ventall professional. A la direcció escènica, m'hi sento molt còmode, sobretot de gran format i amb molta gent a dalt de l'escenari, ja que tinc una visió d'escena molt gran. D'aquest estil he dirigit obres com *La punyalada*, *Canigó*, *l'Alegria que passa...* i ara estic molt content que m'hagin encarregat aquest projecte de *La Bella Dolores*.

Quins projectes teatrals li agradaria portar a terme en un futur no molt llunyà?

M'agradaria tancar la trilogia de monòlegs que vaig començar fa uns anys sobre personatges torturats interiorment per vides molt complicades. Durant els darrers set anys he representat 430 vegades, arreu del món, *La vida secreta de Tennessee Williams*. Fa tres anys vaig interpretar el de *Van Gogh* i m'agradaria tancar la trilogia amb el paper de Nureyev. Tots tres -*Tennessee Williams*, *Van Gogh* i *Nureyev*- van tenir vides molt complicades, i aquest mateix dolor els feia generar grans obres artístiques. ■

Els actors treballen els textos adaptats als nous temps. Foto: A. Montaña

Sílvia Grau és l'encarregada del vestuari. Foto: A. Montaña

Actors de l'any 1999 es troben amb els actuals. Foto: A. Montaña